

[Energiministeren]

Med hensyn til hr. Riishøjs meget absolutte synspunkt, at man totalt burde stoppe for kulfyrede værker, har jeg til dels svaret hr. Riishøj allerede igennem min bemærkning til hr. Løvig Simonsen, og jeg vil understrege mine advarende bemærkninger imod at have meget firkantede betragtninger på dette område og navnlig at have dem på et tidspunkt, hvor sammenhængen i disse vurderinger ikke er til stede.

Hr. Riishøj var bange for begrænsninger for initiativer vedrørende vindmølleudbygning, men jeg vil gerne bekræfte – hvad også f.eks. fru Lone Dybkjær var inde på i sit indlæg – at der jo netop igennem det aftalegrundlag, som er tilvejebragt mellem energiministeriet og elværkerne, er skabt sikkerhed for, at der kommer en betydelig udvikling på vindmølleparker og store vindmøllers område, og at det sker i et supplement til den udvikling, som kan komme og bør komme igennem lokale engagementer, igennem vindmøllelav og andre grupper, som går sammen om den opgave at investere i vindenergi i det lokale område – med streg under det lokale område. Jeg tror nemlig også, at det har en meget stor betydning for vurderingen af disse engagementer, at man netop fastholder, at det er initiativer, hvor deltagerkredsen kommer fra et begrænset geografisk område. Jeg har noteret mig, at også Organisationen for Vedvarende Energi, O.V.E., har tilsluttet sig det synspunkt, at kommunkriteriet med en tilføjelse af et tillægsområde, hvor der er særlige forhold, der gør sig gældende, i virkeligheden er et fornuftigt udgangspunkt for at vurdere, hvad der er et lokalt engagement.

Fru Lone Dybkjær var inde på spørgsmålet om eludbygningen. Jeg har til dels svaret igennem de foregående bemærkninger og var også inde på behovet for, at man fik en stillingtagen til Storebæltskablet. Jeg forstod, at fru Lone Dybkjær grundlæggende var positiv over for tanken om at etablere et sådant kabel, men jeg vil godt for mit vedkommende afvente den redegørelse, som er på vej, og ikke foregribe den. Men under alle omstændigheder trænger vi til en afklaring på området.

Fru Lone Dybkjær var inde på den tankegang, at man også på elområdet som på andre energiforsyningsområder burde have en høj grad af konkurrence og have den med henblik på, at det kunne føre til billigere pri-

ser. Det er selvsagt en målsætning, som jeg tror vi kun kan være enige i alle sammen.

Men jeg vil også føje til, at en sådan formulering kan vel ikke og skal vel ikke føre til den konklusion, at den danske elforsyning i dag er ineffektiv eller dyrere end nødvendigt. Jeg synes, det ville være forkert, hvis man kunne drage en sådan konklusion ud af den, for jeg tror, at man, når man betragter den danske elforsyning og den måde, den er organiseret på, må konstatere, at den også i international sammenhæng er effektiv, og at forbrugerne derfor har en meget god måde at få deres elforsyning på, sådan som den er bygget op.

Ud over fru Lone Dybkjær har flere andre ordførere været inde på spørgsmålet om den situation, som kan opstå i det øjeblik, der viser sig at være behov for større gasmængder end dem, der i første omgang er sluttet kontrakt om. Jeg er enig i, at den forhandlingssituation, som kan komme op, kan give anledning til, at der derigennem kan tilgodeses en række hensyn for det danske samfund såvel som for gasprojektet, og der er derfor ingen uenighed mellem de ordførere, der har været inde på denne tankegang, og mig om, at der naturligvis er en sådan sammenhæng i disse ting. Det betyder naturligvis også, at vi alle må være stærkt interesseret i, at det videre forløb af gassalget i Danmark er sådan, at der er denne basis for disse øgede gasmængder. Det er en fornuftig, positiv udgangsvinkel for, at man kan få nogle fordele såvel for gasprojektet som for det danske samfund, som vi alle ønsker os.

Jeg kan naturligvis ikke være helt uenig med hr. Tinning i, at redegørelsen så vel som debatten her ikke er voldsomt oplivende, og jeg konstaterede, at hr. Tinning heller ikke havde til hensigt at ændre på dette forhold for sit bidrags vedkommende. Jeg skal dog gøre opmærksom på, at redegørelsen, som vi her har fremsat, skal ses i lyset af, at der dels er begrænsninger for, hvor meget man kan skrive, og at det dels også er et spørgsmål om, at det er hensigtsmæssigt, som det er sket, at have en debat om den energipolitiske redegørelse sammen med debatten om redegørelsen fra D.O.N.G. Jeg har ikke mødt nogle indvendinger imod det forløb, som er tilvejebragt i denne omgang, hvor man har taget disse to ting under ét. Det betyder selvsagt ikke, at det altid skal være sådan; der